

[Justitsministeren]

lejlighed til at fremkomme med supplerende eller nye oplysninger.

Ved nævnsmødet medvirker der en tolk, der oversætter til og fra asylansøgerens modersmål, og det er Justitsministeriets opfattelse, at man ved denne sagsbehandling sikrer, at asylansøgeren forstår, hvad der foregår.

Som nævnt indledningsvis afsluttes nævns-mødet med, at nævnets formand eller næst-formand efter voringen tilkendegiver resultatet i sagen. Resultatet oversættes via tolken til asylansøgerens modersmål. I tilknytning hertil giver nævnsformanden normalt en kort redegørelse for præmisserne for afgørelsen, og også disse oversættes til asylansøgerens modersmål.

Denne fremgangsmåde sikrer efter Justitsministeriets opfattelse, at asylansøgeren forstår afgørelsen og begrundelsen herfor, og der har Justitsministeriet bekendt ikke tidligere været udtrykt betænkelighed ved, at der på dette grundlag er fastsat en udrejsefrist.

Fremgangsmåden er identisk med den, der følges i straffesager, hvor det i retsplejelovens § 219, stk. 2, er foreskrevet, at afsigelsen af en dom foregår ved, at domsslutningen, efter at hele dommen er skriftligt udarbejdet, oplæses i et retsmøde. Efter disse regler vil konklusionen på en dom i en straffesag normalt blive oplæst for den pågældende ved retsmødets afslutning, hvorefter en eventuel beslutning om fortsættelse af varetægtsfængslingen umiddelbart vil blive fuldbyrdet.

Når Folketingets ombudsmand imidlertid har fundet den hidtidige fremgangsmåde kritisabel, har Justitsministeriet naturligvis med det samme ændret praksis, idet Justitsministeriet over for Direktoratet for Udlændinge og rigspolicehøven har tilkendegivet, at ingen asylansøger, der i Flygtningenævnet har fået afslag på sin ansøgning om asyl, må udsendes, før Flygtningenævnets afgørelse er udleveret til den pågældende i skriftlig form.

Spm. nr. S 187

Til miljøministeren (3/11 86) af:

Margrete Auken (SF):

»På hvilke områder må Danmarks indsats i det internationale miljøarbejde prioriteres omkring EF?«

Begrundelse

Ministeren erklærer sig i besvarelsen af spørgsmål 54 (B 143 – bilag 21, 1985-86, besvaret 30. oktober, miljø- og planlægningsudvalget alm. del/M – bilag 82) enig med Miljøstyrelsens direktør, når denne i Ny Politik nr. 7, 1986, skriver, at »slaget om det europæiske miljø skal nok først og fremmest kæmpes og vindes i EF. Danmarks indsats i det internationale miljøarbejde må derfor prioriteres omkring EF«.

I besvarelsen af spørgsmål 16, stillet 9. juni 1986 (B 143 – bilag 6), besvaret 11. juli 1986 (B 143 – bilag 14), nævner ministeren, hvilke forureningsproblemer i Europa der efter ministerens opfattelse hører til blandt de væsentligste:

- langtransporteret luftforurening (svovldioxid, kvælstofilter, fotokemiske oxidanter m.v.),
- bilforureningen (bly, udstødningssasser),
- forurening af floder, vandløb og havet (landbaserede udledninger, dumpninger, eutrofiering m.v.),
- nukleare sikkerhedsspørgsmål.

Ministeren nævner derefter, hvilke danske og nordiske initiativer der er taget på disse områder:

- skabelsen af Genèvekonventionen vedrørende langtransporteret luftforurening og protokollen om 30 pct. reduktion i svovludslippene,
- sammen med 7 lande uden for EF en klubdannelse til fremme af de såkaldte USA-krav om indførelse af blyfri benzin,
- i Londonkonventionen er der taget initiativer til stop for dumpning af radioaktivt materiale,
- i Oslokonventionen er der taget initiativer til stop for dumpning af affald og afbrænding af affald på havet,
- i Østersøkonventionen og Pariskonventionen er problemerne omkring udledning af næringssalte rejst,
- skabelse af en global konvention til beskyttelse af stratosfærens ozonlag,
- på det nukleare sikkerhedsområde er der underskrevet en aftale i IAEA-regi (Det Internationale Atomenergiagentur).

I regeringens »Aktionsplan for havet omkring Danmark« hedder det bl.a.:

»Eksempelvis hidrører belastningen af Vesterhavskysten i stort omfang fra Elben. En meget betydelig del af denne belastning kom-